

Bezděčně vstoupil do koupelny a vyšel na balkón. Pamatoval si, že jedno z oken Chanina pokoje je umístěné ve zdi společně s balkónem u koupelny, bylo to malé zamřížované okénko, o kterém Ela jednou řekla: „Stojím tu a koukám se tím oknem na mámu, někdy je fajn dívat se dovnitř, a nejen ven.“ Šlomi se chytil za mříže okénka a jedním okem nahlédl do pokoje. Přes namodralé přítmí spatřil svého tátu a Elinu maminku, oba seděli na veliké posteli, úplně nazí, jeho ruka spočívala na jejím rameni, ona svírala obličej v dlaních a plakala, ramena se jí třásla, on si k sobě přitáhl její hlavu a ona dál štkala v jeho objetí.

Šlomi je dlouho sledoval a pomyslel si, zase někdo brečí, od toho festivalu tu pořád někdo natahuje. Zvedl se mu žaludek. V krku mu zabublal oběd, snažil se polykat sliny, aby zahnal pálení žáhy. Pohled upínal na horní část Chanina těla, s překvapením si prohlížel útlý, dlouhý krk, který většinou skrývala za límečkem modrých šatů, bílá prsa, menší než má jeho máma, s růžovými, ne hnědými bradavkami a chomáček světlých chloupků v podbříšku.

Ela spala ještě dlouho, ani na chvilku neotevřela oči, i když se Šlomi zase posadil na její postel a vrátil jí hlavu na svůj klín. Až když jeho tatínek otevřel dveře a řekl: „Pojď, Šlomi, jdem,“ se jí oči otevřely a po tváři se jí rozlil úsměv, protáhla ruce do stran, povzdychla si a řekla: „To jsem se prospala.“ Šlomiho tatínek se usmál a řekl: „Mysleli jsme, že píšete úkoly.“

Cestou domů se zastavili u plotu Malky a Gina, jejich starých maličkých sousedů, kteří se vždycky na jeho mámu dívali, jako by byla mrak na obloze, a když se jich zeptala, jak se jim daří, něco tiše zamumlali, jako by se báli, že na ně spustí déšť. Šlomiho tatínek si stoupl před keř obrovských rudých růží, opatrně přidržel jeden ze šlahounů, vykukujících skrz plot, ostrým pohybem jej utrhl, přičichl si ke třem květům, které na něm rostly, a dlouho nasával jejich vůni. Řekl: „Malka s Ginem se určitě nebudou zlobit, když jim trochu zastříhnu růže, viď, Šlomi?“ A Šlomi se na něj podíval a zeptal se: „Proč jste byli nahatý?“ Šlomiho tatínek se okamžitě přestal usmívat a zeptal se: „Cos to řek?“

Šlomi neuhnul před zužujícím se očima svého otce. „Ptal jsem se, proč jste byli ty a Elina máma v ložnici nahatý?“

„Co to povídáš, Šlomi?“

A Šlomi odpověděl rychleji, než měl ve zvyku: „Viděl jsem, že jste byli nahatý,“ a pak se Šlomiho tatínek napřáhl a ubalil mu pořádnou facku.

Šlomiho svědila tvář a v uchu mu bolestivě zvonilo. Šlomiho tatínek k němu přiblížil obličej: „Nic jsi neviděl, Šlomi, nevymýšlej si,“ a Šlomi mu neodpověděl, jen si sáhnul na tvář a cítil, že se mu chce zase čurat. „Rozumíš, Šlomi?“ pohrozil mu otec prstem. „Všechno sis to vymyslel, nic jsi neviděl, malý děcka jako ty by si měly dávat pozor na to, co si navymýšlí, jinak můžou způsobit neštěstí, rozumíš? A neopovažuj se ty svoje výmysly vyprávět mámě.“

Když se vyčural a opláchl si obličej, aby si zchladil rozpálenou tvář, šel do svého pokoje, sešity položil na stůl, posadil se na postel a podíval se na Chilika, jak před ním leží stočený do klubíčka, oči má zavřené a uši má ucpané vatou. V kuchyni vyprávěla jeho maminka tatínkovi, co zažili, jak seděli celé hodiny na dřevěné tvrdé lavici a čekali na ušního specialistu, který se nakonec nedostavil, jak byl malý Chilik vzorný, celou dobu seděl, ani se nehnul, a ani jednou si nepostěžoval, že ho to bolí.

„Náš život není žádná procházka růžovou zahradou, Roberte,“ řekla. „Je mi líto, že náš chlapeček takhle trpí, mám strach, že nakonec ohluchne.“

„Takhle rychle se nedá ohluchnout,“ odpověděl.

„A co mají znamenat ty růže? Co tě to najednou popadlo?“

„Chtěl jsem tě překvapit.“

Šlomiho maminka si ke květinám přivoněla, naplnila si nos jejich vůní. „A jaký to s ní bylo? Proběhlo to v klidu?“ zeptala se a Šlomiho tatínek hned odpověděl: „Bylo to úplně v pohodě, říkala, že se ani trochu nezlobí, a vůbec z toho nikoho neviní, rozhodně ne nás.“ Šlomiho maminka řekla: „Bezva, teď můžeme být v klidu, ale aby bylo jasno, Roberte, neplánuju se s ní kamarádit, jakkoliv je mi jí líto, že ji semlela válka, a mrzí mě, co se stalo jejímu manželovi, stejně ji nemůžu vystát.“